

Lars Peter Petersen, var hans kristelige døbenavn, men folk imellem kaldte ham Lars Peter W.C. naturligvis ikke i tiltale, det vovede vidst ingen, det var aldeles ikke på grund af, at manden var snavset eller usoigeneret, men et øgenavn skulle folk nu have dengang. En vis rytme er der også i bogstaverne, og på hans person var intet synligt at bemærke, men en sær snegl var han nu alligevel.

L.P.-W.C. boede midt i stationsbyen, men der var ingen nulevende der rigtig kendte ham. - Han førte et natdyrstilværelse, først sidst på eftermiddagen stod han op, og hen på natten i morgen dæmningen gik han til sengs, - alene dette at han lukkede op for sine 11 høns og den kvikke kok, når han stod op, var jo helt imod naturens orden og sædvane, blandt almindelige mennesker, men det passede tilsyneladende både ham og kræet, - måske er det netop en af de ting der skiller os fra dyrene, at vi kan gøre nat til dag ? - Lars P. beboede sit eget hus, en rødstensejendom der vendte gavlen mod gaden, der var en lille stue og en gang i denne ende, alt det øvrige var værksted, her fandtes alt i maskiner og værktøj, hvad en snedker kunne ønske sig, men for en halv snes år siden eller så, var, af een eller anden årsag det hele stoppet og ejeren gået i hi. Hvorfor spurgte man hinanden ? Men ingen havde facitten. - Han sad alene i den lille stue ved et svagt lys hele den lange nat. Der var ingen der anede hvad han foretog sig, nogle mente han lagde kabaler og fordrev tiden med at ryge tobak. Det sidste kan jeg til en vis grad bekræfte, eftersom jeg en tid var lærling i brugsen, og her kom han gerne en gang om ugen med en lille kurv æg som han lod bytte med andre fornødenheder, byg, havre og majs til hønsene + det allermest nødvendige for selv at holde livet. Sukker - caffe, tobak og altid tændstikker samt petrolium og sprit til primussen. Tobakken var blå Cremo Chag, det var en velduftende fugtig svampet vare, der ellers kun solgtes i pakker á 48 gr., men L.P. fandt behag i den endnu mere våde fra dåsen, det var en rund emballage der indeholdt 125 gr., den var vanskeligt at holde i brand, derfor passede den og de ti æsker

tændstikker sammen, den var en smule dyrere end så mange andre mærker og kostede omkring en dalers penge. I brugsen havde vi kun den samme kunde til dette mærke i så stor størrelse, og jeg skulle senere erfare, at F.D.B. i Thisted havde den kun på lager for Sjørring Brugsforening.

- Når dåserne var tømt stillede L.P. dem op i vinduet, så de som en persienne så godt som lukkede for al ud og indsigt. På en blikplade foran kakkelovnen lå der om sommeren en stabel afrevne fyrstikker, når piben var tændt kastede han dem derhen. - Jeg er nok den eneste eller ialfald een af de få privilegerede der har haft adgang til hans bolig. - Det skete jo han skulle have bragt en sæk briketter, den befordrede jeg på trækvogn, og fik ved sådanne besøg lejlighed til at spejle. Her var som man kunne forestille sig, da dødens engel havde gået gennem Ægypten, alle hjul var standset, over det sparsomme bohavet lå et jævnt lag støv, jeg tror ikke der havde et levende væsen der i mands minde, når måske undtages et par edderkopper og nogle fluer.

- En lørdag fortalte jeg ham at jeg om aftenen agtede mig til bal i forsamlingshuset, og han sagde " Du kan da se ind når du går hjem " det tog jeg bogstaveligt, selv om det måske kun var ment som en bemærkning. - Ved 2 tiden da bagerdrengen Peter og jeg havde udtømt de sidste muligheder for at få en kæreste denne aften, blev vi enige om, at se ind til L.P.-W.V. Selvfølgelig var han oppe, og lukkede os beredvillig ind, der blev budt på spejlæg og en rundtenom formedels en krone, måske fik vi også caffè, det husker jeg ikke, førstnævnte var det ualmindelige. Spiritus og øl fandtes næppe i huset, som de fleste andre på den tid var han sikker total, som vi kaldte afholdsfolk.

- Hvordan det nu var gået til, var L.P. i brugsens bestyrelse, her skulle vi i butikken have et osteskab, denne opgave blev betroet ham, der var en habil snedker, der blev imidlertid ikke aftalt noget med pris, men enhver kunne vel forestille sig, at manden ville røgte dette betroede hverv i samarbejdet og andelsbevægelsens interesse. - Det blev imidlertid en stor overraskelse, da skabet efter

23.

lang tid var færdig, og fundet i overensstemmelse med ønsket, kom regningen, den lød på et beløb, der var som grebet ud af luften, tre fire gange så meget som nogen havde tænkt eller forestillet sig.-Nå selvfølgelig var det altsammen håndarbejde.(Maskinerne var vel rustet sammen). Ude af træning, som han jo var, havde det taget mange timer, måske en hel måned eller mere, så alt er jo relativt. - Det gav dog anledning til et ekstra bestyrelsesmøde hvor L.P. blev ekskluderet fra den bedre kreds, som ikke havde haft de samme muligheder. - Så var han da også fri for dette hverv, og det passede ham vidst godt nok, han forblev da stadig kunde. - I byens centrum, i et lejet garage havde han en bil stående, forøvrigt vidst byens eneste, det var en tysk vogn med kalece og udvendig gearstang. Ingen havde nogensinde set den på vejen, den stod her i dette træskur, hvor den ene dør hang på et hængsel og stod åben. Vi drenge havde fri adgang, drejede på rattet og forestillede os fare ud af landevejden med en fart af syv mil i timen. - Naboens høns lagde æg i sæderne, og det var et værre menageri. - Men en dag skete det utrolige. - Der kom en mand med et spand heste og L.P.-W.C. i spidsen. Chefen tog plads ved rattet, hestene blev forspændt, og byens drenge + et par snottøse som bagtrop gik det til jernbanestationens rampe, og ind i en banevogn. Hvorhen ?? Gåden løstes aldrig, som køretøj var den umulig, så den huses måske i dag på et museum. - Skuret faldt sammen, den og bilen havde afstivet hinanden, noget lignende skete nok med de dyre maskiner i værkstedet. - Han røg tobak og lod tingene skøtte sig selv. Jeg flyttede fra byen og tabte ham af syne. Familie havde han vidst ingen af. - De midler der var ham betroet slog jo nok til, og dermed må vi vel sige, at hans livs kabale til slut gik op.

K.E.Thomsen.

L.P.-W.C. havde også den egenhed, at mødte man ham og hilste godaw - da fik man som almindeligt ingen genhilsen. L.P.-W.C. sagde Tak.